

Arrest

nr. 227 601 van 17 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn en X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, op 22 mei 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 april 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. GEENS en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen, die verklaren van Servische en Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, dienen op 24 augustus 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 29 oktober 2018 wordt deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Op 3 april 2019 dienen de verzoekende partijen opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 24 april 2019 verklaart de gemachtigde van de bevoegde minister deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 03.04.2019 bij onze diensten werd ingediend door:

*D., N. (...) R.R.Nr: (0) (...)
Geboren te Kumanovo op (...)/1989
Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)
D., S. (...) R.R.Nr: (0) (...)
Geboren te Vranje op (...)/1988
Nationaliteit : Servië
+ kind :
D., A. (...) R.R.Nr : (0) (...)
Geboren te Deu op (...)/2015
Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is. Reden(en): Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 24.08.2018 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 03.04.2019 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 23.04.2019 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Echter het voorgelegde medische getuigschrift (en bijlagen) bevat eveneens medische elementen die niet eerder werden aangehaald door betrokkene : Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-arts of arts aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 23.04.2019 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat deze ziekte een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.”

Het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 23 april 2019, dat een onlosmakelijk deel uitmaakt van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Art 9ter § 3-4° en Art 9ter § 3-5°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 3-4-2019.

Aangeleverde documenten:

- *Standaard medisch getuigschrift dd. 6-3-2019 van dr. V.D.V. (...) , neuroloog, met de volgende informatie:*
 - o *Gekend met relapsing remitting MS sinds 2015*
 - o *Behandeling met Rebif*
 - o *Opvolging door neuroloog halfjaarlijks met MRI jaarlijks*
- *Consultatie verslag dd. 21-1-2019: neurologische status status quo, MRI compatibel met MS, lichte ulnaris compressie links geen radiculopathie rechter been, syring midthoracaal*
- *Consultatieverslag 30-10-2018: intermitterend klachten linker arm en rechter voet, vaststellen van syring ruggemerg, bevestiging MS, herstarten van Rebif*
- *MRI hersenen 23-10-2018: bevestiging MS*

Uit de aangeleverde documenten weerhouden we dat het hier gaat over een man van heden 30 jaar afkomstig uit Macedonië die sinds 2015 de diagnose van multiple sclerose gekregen heeft. Hij wordt heden behandeld met Rebif = Interferon bèta-1a. De aandoening is stabiel, er zijn geen opstoten vermeld. Betrokkene wordt opgevolgd door een neuroloog en door middel van MRI beeldvorming.

Vooreerst vraagt U me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 24-8-2018 en 3-4-2019 te vergelijken (Artikel 9ter §3 - 5°). Betrokkene legt in zijn aanvraag dd. 3-4-2019 een SMG voor opgesteld door Dr. V.D.V. (...) op 6-3-2019. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de volgende diagnose en de respectievelijke behandeling van betrokkene ongewijzigd zijn t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 24-8- 2018: betrokkene lijdt aan relapsing remitting multiple sclerose en wordt behandeld met Rebif = interferon -bèta 1a.

Evenwel in de bijgevoegde consultatieverslagen worden eveneens elementen vermeld die niet eerder werden ingeroepen nl.: een gevoelsstoornis in de linker arm en krampen in het rechter been die verder onderzocht werden. EMG toonde een lichte ulnariscompressie (inklemming van een zenuw in de arm) geen radiculopathie rechter been (aantasting van de zenuw naar het been). MRI toonde een afwijking in het ruggemerg. Geen van deze vaststellingen had echter therapeutische consequenties.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel (Artikel 9ter §3 - 4°).

Er zijn geen medische contra-indicaties om te reizen.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partijen te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij betoogt:

“1. In de bestreden beslissing van de gemachtigde van 24 april 2019 wordt gesteld dat de aangehaalde medische situatie van de verzoekende partij niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter Vreemdelingenwet stelt als volgt:

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De gemachtigde verwijst ter onderbouwing van dit besluit naar het gevoerde onderzoek door de arts-adviseur van 23 april 2019.

Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat, enerzijds, de ingeroepen elementen bij de huidige aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet reeds werden beoordeeld en dat, anderzijds, de overige aangehaalde elementen kennelijk geen ziekte zouden uitmaken die een reëel risico zou betekenen voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene.

De rechtsgrondslag van deze beslissing wordt gezocht in zowel artikel 9ter, §3, 4° als artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet:

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.

De verzoekende partij is het evenwel oneens met deze genomen beslissing aangezien de arts-adviseur niet alle ingeroepen elementen door de verzoekende partij heeft beoordeeld (zie hieronder).

2. Door de arts-adviseur wordt in zijn advies van 23 april 2019 aangehaald dat uit de medische documenten blijkt dat de heer N.D. (...) (een 30-jarige man, afkomstig uit Noord-Macedonië) sinds 2015 werd gediagnosticeerd met multiple sclerose. Hij wordt behandeld met Rebit = Interferon bèta-1a. Hij wordt onder meer opgevolgd door een neuroloog en door middel van MRI beeldvorming.

Deze diagnose werd door de verzoekende partij tevens aangehaald in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 3 april 2019.

Hierover stelt de arts-adviseur, hierin gevolgd door de gemachtigde, dat de “diagnose en de respectievelijke behandeling van betrokkene ongewijzigd zijn t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 24-8-2018: betrokkene lijdt aan relapsing remitting multiple sclerose en wordt behandeld met Rebit = Interferon bèta-1a”.

De arts-adviseur verwijst duidelijk naar de “diagnose en de respectievelijke behandeling van betrokkene” die onveranderlijk zijn en dus eerder reeds werden beoordeeld.

De aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 3 april 2019 beperkte zich echter niet alleen tot de enkele diagnose en de behandeling van de heer N.D. (...).

Vanaf pagina 5 t.e.m. pagina 8 werd door de verzoekende partij uitvoerig betoogd dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de vereiste zorg in Noord-Macedonië (zoals erkend door de arts-adviseur) ontbreekt. Ook deze elementen werden door de verzoekende partij derhalve ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk. Het komt aan de arts-adviseur toe om ook deze elementen te beoordelen, hetgeen werd nagelaten in het advies van 23 april 2019.

De arts-adviseur is gehouden om deze beoordeling te maken, gelet op artikel 9ter, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet (eigen accentuering):

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet geeft bovendien aan dat de toepassing van dit artikel, om de aanvraag tot machtiging van verblijf onontvankelijk te verklaren, slechts kan worden toegepast indien alle ingeroepen elementen “ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”:

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.

De elementen die betrekking hebben op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste zorg in Noord-Macedonië maken onmiskenbaar een onderdeel uit van de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging van verblijf van 3 april 2019 (zie vanaf pagina 5 t.e.m. pagina 8 van de aanvraag).

De arts-adviseur, en bijgevolg de gemachtigde, dienden ook deze ingeroepen elementen te beoordelen, alvorens rechtmatig toepassing kan worden gemaakt van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Dit is in casu niet het geval.

Derhalve schendt de bestreden beslissing artikel 9ter, §1, vijfde lid en artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. Door de verzoekende partij wordt opgemerkt dat, temeer gelet op de wettelijke opdracht van de arts-adviseur in artikel 9ter, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, het niet toekomt aan de verzoekende partij, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of de verwerende partij om thans nog de beoordeling te maken of de ingeroepen elementen in de aanvraag tot machtiging van verblijf van 3 april 2019 die betrekking hebben op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de vereiste zorg in Noord-Macedonië – al dan niet - reeds eerder werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in de plaats van de arts-adviseur.

Dergelijke opdracht behoort expliciet toe aan de arts-adviseur (zie hierboven).

4. Voor zover als nodig, wijst de verzoekende partij alsnog op de ingeroepen elementen in de aanvraag tot machtiging van verblijf van 3 april 2019 m.b.t. de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste zorg in Noord-Macedonië.

Verzoeker verwees vooreerst naar de algemeen gekende situatie in Noord-Macedonië. Meer algemeen, werd verwezen naar het ontbreken van beschikbare en toegankelijke zorg voor mensen die te kampen hebben met de aandoening(en) van de heer N.D. (...).

De verzoekende partij diende tevens op te merken dat de noodzakelijke medische zorgen (medicatie) niet aanwezig zijn in Noord-Macedonië. Hiermee werd evenmin rekening gehouden door de gemachtigde.

De heer D.N. (...) werd in Duitsland gediagnosticeerd met multiple sclerose. Door de Duitse autoriteiten werd beslist dat de vereiste medicatie beschikbaar zou zijn in Macedonië (thans Noord-Macedonië). Hierom werd het verder verblijf van de verzoekende partij in Duitsland geweigerd. Verzoeker reisde hierop terug naar Macedonië. Eenmaal daar werd hij geconfronteerd met de realiteit dat de nodige

medicatie niet voorradig was. De medicatie diende te komen vanuit Europa en verzoeker werd hiervoor op een wachtlijst gezet. Heer D.N. (...) zou tot drie jaar moeten wachten om de (levens)noodzakelijke medicatie te krijgen.

De heer D.N. (...) kon zich dus niet beroepen op de noodzakelijke zorgen van de nationale overheden. Enkel indien hij participeert aan de wijdverspreide corruptie in het land, kan hij de lange wachtlijsten omzeilen. De corruptie bij de hantering van de wachtlijsten maakt dat verzoeker, des te meer als Roma, wordt gediscrimineerd door zijn nationale overheid.

Hoewel er theoretische mogelijkheden zijn om corruptie aan te klagen in Noord-Macedonië, haalde de verzoekende partij aan dat dit dode letter blijft in de praktijk.

De verzoekende partij verwees hiervoor naar een rapport, op basis van verscheidende bronnen, over de corruptie die heerst in Macedonië (zie het bijgevoegde stuk 7 bij de aanvraag: www.business-anti-corruption.com/country-profiles/macedonia).

Er wordt aangehaald dat er een hoog risico op corruptie bestaat in de publieke sector van Noord-Macedonië (waaronder dus ook de ziekenhuizen vallen waarop verzoeker beroep moet doen, gezien zijn medische aandoening). Het staatsapparaat in Macedonië lijdt aan wijdverbreide corruptie, politieke patronage, belangenconflicten en een gebrek aan technische vaardigheden (BTI 2016). Bedrijven geven aan dat steekpenningen en onregelmatige betalingen bij interactie met overheidsdiensten ongebruikelijk zijn (GCR 2015-2016). De helft van alle steekpenningen die aan overheidsfunctionarissen werden aangeboden, werden geïdentificeerd als faciliterende betalingen gericht op het versnellen van diensten (CAR 2014). Overheidsfunctionarissen gebruiken naar verluidt hun posities om bedrijven onder druk te zetten om te kopen (CAR 2014); bedrijven melden dat het betalen van steekpenningen aan overheidsfunctionarissen kan helpen bij het versnellen of afronden van administratieve procedures, samen met het ontvangen van een betere behandeling en het verkrijgen van toegang tot informatie (BCaC 2013). Ongeveer de helft van de steekpenningen die bedrijven aan Macedonische overheidsfunctionarissen betalen, wordt gedaan in niet-geldelijke vormen, zoals eten of drinken (BCaC 2013). Het openbaar bestuur wordt als wantrouwend ervaren, waarbij een derde gelooft dat nepotisme wijdverspreid is en een meerderheid die van favoritisme in het wervingsproces spreekt (NiT 2015). Drie van de vier ondervraagden ervaren corruptie en belangenconflicten, zoals wijdverspreid in het openbaar bestuur van Macedonië (NiT 2015).

De verschillende aangehaalde bronnen bevestigen dat, de theoretische inspanningen van de overheid ten spijt, corruptie inderdaad een wijdverspreid probleem is en blijft.

De heer D.N. (...) heeft dit zelf mogen ervaren, doordat hij niet werd toegelaten om sneller op de wachtlijst te komen dan met het aanbieden van een geldsom of het aanspreken van connecties.

Een element dat hierbij tevens van belang is, vormt de afkomst van de verzoekende partij. De verzoekende partij behoort tot de Roma. Dit bemoeilijkt des te meer het verkrijgen van de nodige zorgen, gezien de uitsluiting en discriminatie waarmee Roma te maken krijgen in Noord-Macedonië.

De verzoekende partij brengt hiervoor een rapport bij van de Europese Commissie waarbij dit feit wordt bevestigd (stuk 8 zoals gevoegd bij de aanvraag: <https://ec.europa.eu/neighbourhood-enlargement/sites/near/files/20180417-the-former-yugoslav-republic-of-macedonia-report.pdf>).

In dit rapport wordt de moeilijke situatie van Roma aangehaald, de inspanningen van de Macedonische overheid ten spijt. Er wordt onder meer aangehaald: "Much still needs to be done on Roma inclusion. Implementation of the Roma inclusion strategy (2014-2020) and corresponding action plans for education, employment, health, housing and Roma women is poor" – vrij vertaald: Er moet nog veel worden gedaan aan de inclusie van de Roma. De implementatie van de strategie voor de integratie van de Roma (2014-2020) en de bijbehorende actieplannen voor onderwijs, werkgelegenheid, gezondheid, huisvesting en Roma-vrouwen verloopt slecht. Daarnaast stelt het rapport onder meer: "Poverty remains a serious problem, in particular for Roma people and persons with disabilities. The Anti-Discrimination Law is not yet aligned with the EU acquis and its implementation mechanisms were not strengthened" – vrij vertaald: Armoede blijft een ernstig probleem, met name voor de Roma en personen met handicaps. De antidiscriminatiewet is nog niet in overeenstemming met het EU-acquis en de implementatiemechanismen werden niet versterkt.

De combinatie van de algemene situatie van Roma in Noord-Macedonië en de wijdverspreide corruptie in het land maken dat de heer D.N. (...), de vader van het gezin, systematisch wordt uitgesloten van het verkrijgen van de noodzakelijke medicatie voor de ziekte waarmee hij te kampen heeft (MS).

De verzoekende partij diende hierom, wederom, Macedonië te verlaten op 14 juli 2018. Hij en zijn gezin kwamen hierop naar België toe en verzochten tot het verkrijgen van een medische regularisatie.

In zoverre verzoeker in Noord-Macedonië zich kan beroepen op een beschikbare gezondheidszorg, quod certe non, wees de verzoekende partij erop dat de toegankelijkheid hiervan niet is gewaarborgd. De kost voor de behandeling is erg hoog (zie de vermelde medicatie en zorgen die verzoeker nodig heeft).

Bovendien zal, door de aandoening die hierboven werd beschreven, het voor verzoeker zeer moeilijk zijn om een arbeidsinkomen te verwerven. Er kan dus niet van worden uitgegaan dat verzoeker in staat zal zijn voor zichzelf in te kunnen staan.

Hieruit volgt dat, zelfs in de mate zou worden aangenomen dat de vereiste medische zorgen beschikbaar zouden zijn in Noord-Macedonië, de toegankelijkheid geenszins gegarandeerd is op een voldoende minimaal, menswaardig niveau.

Deze elementen werden, ten onrechte, niet beoordeeld door de arts-adviseur.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de arts-adviseur niet alle medische elementen zou hebben beoordeeld. Concreet is naar het oordeel van de verzoekende partij bij de beoordeling van de laatste aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen rekening gehouden met het gebrek aan behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij hun situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De verweerder laat gelden dat artikel 9ter van de wet als volgt luidt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. (...) § 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk : 1° (...); 2° (...); 3° (...) 4° (...) 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Uit de voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren, indien de ingeroepen elementen reeds bij een vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging werden ingeroepen.

De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen ad infinitum worden ingediend (R.v.V. nr. 135.826 van 5 januari 2015).

Het loutere feit dat de verzoekende partij beweert dat “de noodzakelijke behandeling toch niet beschikbaar of toegankelijk is in het land van herkomst”, doet uiteraard op generlei wijze afbreuk aan het feit dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie en de arts-adviseur kon worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich op dezelfde medische elementen beroept, als bij de eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging dewelke ongegrond werd verklaard.

Terwijl uit de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat door de verzoekende partij geen bewijskrachtige documenten werden bijgebracht nopens het aangevoerde gebrek aan behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

De verweerder laat dienaangaande gelden dat verzoekende partij in gebreke blijft om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

De verweerder laat gelden dat de verzoekende partij niet ernstig kan ontkennen dat de ingeroepen aandoening beantwoordt aan elementen die reeds in een vorige aanvraag werden ingeroepen. Terwijl door de verzoekende partij geen documenten bijbracht, dewelke van aard waren om afbreuk te doen aan het reeds eerder gevoerde onderzoek naar de beschikbaarheid én toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen.

Het loutere feit dat verzoekende partij een nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, waarin wordt voorgehouden dat de noodzakelijke behandeling in het land van herkomst niet beschikbaar en/of toegankelijk is, betekent nog niet dat zij het bewijs levert van andere medische gegevens, dan wel dat zij het bewijs levert dat de vereiste zorgen inderdaad niet beschikbaar of toegankelijk zouden zijn.

Zie in die zin:

“Een later gedateerd medisch attest is niet noodzakelijk een “nieuw” medisch attest in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er dienen immers “andere” medische gegevens te worden aangebracht.” (R.v.V. nr. 97.029 dd. 13.02.2013)

“Het feit dat eerste verzoekster nog steeds ziek is, betekent niet dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw zou moeten worden onderzocht op basis van nagenoeg identieke elementen.” (R.v.V. nr. 107.339 dd. 25.07.2013)

Verzoekende partij voert in haar aanvraag weliswaar aan dat er inmiddels sinds de vorige aanvraag sprake is van een gewijzigde situatie in Macedonië wat de behandeling van de aandoening betreft.

De essentie is hierbij uiteraard dat het aan de verzoekende partij toekomt om het bewijs dienaangaande te leveren. De verzoekende partij beperkt zich evenwel tot loutere beweringen, dewelke allerminst van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, dan wel aan het tussengekomen advies van de arts-adviseur.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

Geheel ten onrechte meent de verzoekende partij dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie of de arts-adviseur gehouden was een nieuw onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst uit te voeren, dit terwijl deze behandelingsmogelijkheden naar aanleiding van een eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet reeds uitgebreid werden onderzocht én de verzoekende partij op heden geen bewijskrachtige stukken bijbrengt dewelke van aard zouden zijn om afbreuk te doen aan de eerdere vaststellingen van de artsadviseur.

Verweerder benadrukt dat naar aanleiding van de eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet reeds een omstandig onderzoek werd gevoerd naar de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen in het land van herkomst, in het kader waarvan de arts-adviseur onder meer verwees naar de verplichte ziekteverzekering, de bijkomende steun voor personen die officieel als “arm” worden geregistreerd, alsook rekening hield met de beweerde discriminatie van de verzoekende partij.

Het loutere feit dat de verzoekende partij op heden een rapport van de Europese Commissie aanhaalt, waarin wordt gesteld dat er nog steeds veel inspanningen dienen te worden geleverd voor wat betreft de inclusie van Roma in de Macedonische samenleving, volstaat allerminst om de bewering te ondersteunen dat Roma in Macedonië geen toegang zouden krijgen tot gezondheidszorg.

Integendeel heeft het betrokken rapport in het algemeen betrekking op het feit dat Roma in Macedonië veelal in armoede leven en als dusdanig niet geïntegreerd zijn in de Macedonische samenleving.

Eén en ander impliceert evenwel op geen enkele wijze dat Roma geen toegang zouden krijgen tot de verplichte ziekteverzekering dewelke van overheidswege wordt voorzien, laat staan dat zou zijn aangetoond dat de discriminatie zich ook doorzet voor wat betreft de toegang tot gezondheidszorg. Het feit dat Roma veelal moeilijk de weg vinden naar de gezondheidszorg, impliceert allerminst dat de verzoekende partij (die heel duidelijk geïnformeerd is nopens de noodzakelijke behandeling) in Macedonië geen toegang zou kunnen krijgen tot de noodzakelijke zorgen.

Verweerder besluit dat in de gegeven omstandigheden terecht werd besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Ondergeschikt merkt verweerder op dat nopens bepaalde nieuwe elementen uit de laatste aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd vastgesteld dat deze niet kunnen worden beschouwd als een ernstige aandoening in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de nieuw ingeroepen aandoeningen overweegt de arts-adviseur allerminst kennelijk onredelijk dat er geen medisch bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst, zodat dienaangaande werd besloten tot de toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift geen kritiek levert nopens deze overwegingen en nopens de toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, zodat niet anders kan worden vastgesteld dan dat de verzoekende partij hieromtrent geen opmerkingen heeft te formuleren.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij inhoudelijke kritiek uit op de bestreden beslissing zodat zij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, hetgeen zij ook aangeeft in haar verzoekschrift.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat tevens geschonden wordt geacht en waarop de bestreden beslissing steunt.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

(...)

§ 2

(...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een

aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.

(...)”

In voorliggende zaak oordeelt de ambtenaar-geneesheer op grond van de voorgelegde stukken naar aanleiding van de aanvraag van 3 april 2019 als volgt:

“Uit de aangeleverde documenten weerhouden we dat het hier gaat over een man van heden 30 jaar afkomstig uit Macedonië die sinds 2015 de diagnose van multiple sclerose gekregen heeft. Hij wordt heden behandeld met Rebif = Interferon bèta-1a. De aandoening is stabiel, er zijn geen opstoten vermeld. Betrokkene wordt opgevolgd door een neuroloog en door middel van MRI beeldvorming.

Vooreerst vraagt U me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 24-8-2018 en 3-4-2019 te vergelijken (Artikel 9ter §3 - 5°). Betrokkene legt in zijn aanvraag dd. 3-4-2019 een SMG voor opgesteld door Dr. V.D.V. (...) op 6-3-2019. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de volgende diagnose en de respectievelijke behandeling van betrokkene ongewijzigd zijn t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 24-8- 2018: betrokkene lijdt aan relapsing remitting multiple sclerose en wordt behandeld met Rebif = interferon -bèta 1a.

Evenwel in de bijgevoegde consultatieverslagen worden eveneens elementen vermeld die niet eerder werden ingeroepen nl.: een gevoelsstoornis in de linker arm en krampen in het rechter been die verder onderzocht werden. EMG toonde een lichte ulnariscompressie (inklemming van een zenuw in de arm) geen radiculopathie rechter been (aantasting van de zenuw naar het been). MRI toonde een afwijking in het ruggenmerg. Geen van deze vaststellingen had echter therapeutische consequenties.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel (Artikel 9ter §3 - 4°).

Er zijn geen medische contra-indicaties om te reizen.”

De verzoekende partijen voeren aan dat de ambtenaar-geneesheer zich beperkte tot het vaststellen dat de ziekte en de behandeling onveranderd zijn, terwijl hij onterecht geen rekening heeft gehouden met de elementen aangaande de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling die zij ter ondersteuning van de aanvraag van 3 april 2019 hebben aangehaald. Zij menen dat deze elementen dienden te worden beoordeeld door de ambtenaar-geneesheer alvorens deze kon oordelen dat toepassing kon worden gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen verduidelijken in hun verzoekschrift welke elementen aangaande de behandelingsmogelijkheden in Noord-Macedonië zij naar aanleiding van hun aanvraag van 3 april 2019 hebben aangebracht en benadrukken dat deze niet werden onderzocht in het kader van de behandeling van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 24 augustus 2018.

De Raad stelt vast dat genoemde aanvraag van 24 augustus 2018 ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, nadat de ambtenaar-geneesheer in een advies van 22 oktober 2018 na onderzoek concludeerde dat de noodzakelijke behandeling voor de multiple sclerose van de tweede verzoekende partij beschikbaar en toegankelijk was in Noord-Macedonië, zodat er geen sprake was van een aandoening die aanleiding geeft tot een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien dezelfde elementen worden ingeroepen ter ondersteuning van de verblijfsaanvraag als in de eerdere aanvraag.

Uit deze bepaling volgt derhalve dat het de verschillende aanvragen zijn, met name “de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag”, die met elkaar moeten worden vergeleken, zodat de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet op zich los staat van (de wettigheid van)

de beslissing waarbij de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geweigerd.

Uit de bewoordingen van de betrokken wetsbepaling blijkt duidelijk dat het “*de ingeroepen elementen ter ondersteuning*” van de aanvragen om verblijfmachtiging zijn die met elkaar moeten worden vergeleken.

Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt verder dat de elementen die worden ingeroepen ter ondersteuning van een verblijfsaanvraag betrekking hebben op de ziekte op basis waarvan de verblijfsaanvraag wordt ingediend, de graad van ernst, de noodzakelijk geachte behandeling en de mogelijkheden en toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst.

De vergelijking van de verschillende aanvragen, namelijk de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag, die volgt uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, strekt zich derhalve uit van de ziekte op basis waarvan de verblijfsaanvraag wordt ingediend, de graad van ernst en de noodzakelijke behandeling ervan tot elementen die betrekking hebben op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde behandeling in het land van herkomst.

Uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijkt niet dat de wetgever elk nieuw element dat zich heeft gemanifesteerd in het kader van de gezondheidstoestand van de betrokkene heeft willen uitsluiten wanneer die zich beroept op eenzelfde aandoening. Tevens blijkt niet dat elementen ingeroepen ter ondersteuning van een navolgende aanvraag zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, die zouden nopen tot een nieuwe beoordeling van “*het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling*”, zonder meer buiten beschouwing kunnen worden gelaten om de enkele reden dat ze niet de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in strikte zin betreffen.

Wat betreft de beoordeling van “*het in het eerste lid vermelde risico*”, benadrukt de Raad verder dat uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, namelijk: (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager, of (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst.

Concreet houdt artikel 9ter van de vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961; RvS 29 januari 2014, nr. 226.651, RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778; RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073; RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633).

Uit het hoger geciteerde advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt weliswaar dat deze is overgegaan tot een vergelijking van de aanvragen van 24 augustus 2018 en 3 april 2019, maar er blijkt evenzeer dat de vergelijking werd beperkt tot de diagnose en de noodzakelijke behandeling, en dat de elementen aangaande de behandelingsmogelijkheden niet in deze vergelijking werden betrokken.

Zoals de verzoekende partijen – die overigens niet betwisten dat er in vergelijking met de aanvraag van 24 augustus 2018 geen gewijzigde behandeling van de aandoening werd aangetoond - blijkt het administratief dossier terecht aanvoeren, uiten zij in hun aanvraag van 3 april 2019 verschillende ernstige bezorgdheden aangaande de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling in Noord-Macedonië. Zo wijzen zij erop dat zij in Noord-Macedonië werden geconfronteerd met de realiteit dat de nodige medicatie niet voorradig is en dat de tweede verzoekende partij op een wachtlijst werd gezet, hetgeen zou betekenen dat er drie jaar moet worden gewacht op de noodzakelijke medicatie. Zij gaan in op de wijdverspreide praktijk van corruptie, waaraan zij zouden moeten participeren om de lange wachtlijsten te omzeilen. Hun Roma origine zou betekenen dat zij hierbij nog verder worden gediscrimineerd. Zij stippen verder aan dat de theoretische mogelijkheden om corruptie aan te klagen in de praktijk dode letter blijven. Ter ondersteuning van hun betoog leggen zij verschillende rapporten voor over corruptie in Macedonië en de uitsluiting van Roma. Deze stukken werden eveneens aan hun aanvraag van 3 april 2019 gevoegd.

De Raad kan slechts vaststellen dat deze elementen niet het voorwerp uitmaakten van het onderzoek van de ambtenaar-geneesheer naar aanleiding van de aanvraag van 24 augustus 2018 toen hij concludeerde dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is voor de tweede verzoekende partij in Macedonië, nu deze niet op dergelijke concrete wijze werden voorgelegd door de verzoekende partijen naar aanleiding van genoemde aanvraag. De verzoekende partijen maakten in deze aanvraag allermindst melding van de praktijk van corruptie, laat staan dat zij dit onderbouwden met internationale rapporten. Zij beperkten zich tot de stelling dat zij geen onmiddellijke medische hulp zouden kunnen krijgen omwille van het feit dat de tweede verzoekende partij op een wachtlijst staat, hetgeen in contrast staat met de concrete elementen aangehaald in het kader van de aanvraag van 3 april 2019, waarin de verzoekende partijen ernstige bezorgdheden uiten aangaande de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling, betoog dat zij bovendien onderbouwen met stavingsstukken.

Deze handelwijze vindt geen steun in artikel 9ter van de vreemdelingenwet daar, zoals hierboven uiteengezet, deze bepaling vereist dat het de verschillende aanvragen zijn, met name “*de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag*”, die met elkaar moeten worden vergeleken. De ambtenaar-geneesheer heeft deze vergelijking beperkt tot een beoordeling van de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij in strikte zin.

Gelet op het voorafgaande, kan niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing is gesteund op een deugdelijke beoordeling van alle voorgelegde elementen in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De nota van verwerende partij laat niet toe anders te besluiten en bevat overigens grotendeels een *a posteriori* motivering van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 23 april 2019. Dit betoog is niet van aard de gebrekkige beoordeling recht te zetten.

Gelet op het voorafgaande, kan ook hier niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing is gesteund op een deugdelijke en zorgvuldige beoordeling van alle ingeroepen elementen in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt aangenomen. Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel of de overige middelen behoeven geen verdere bespreking nu deze niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 april 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU